

ÉLŐ SZIGET

Időszakos plébániai értesítő

Esztergom - Városi
Plébánia

2024. április-május

XVII/4-5. szám

Keresztény és magyar jövőnk a felnövekvő nemzedékek kezében van. Igaz, a nevelésük meg a miénkben... Értékzavaros korunkban – háborúk árnyékában – a szülők, nagyszülők hozzáállása, felelőssége döntő jelentőségű. A tendencia nem túl biztató, 64 elsőáldozó és 13 bérmálkozó volt az idén egyházközségünkben...

Ny. L.

Elsőáldozás

A felkészülés...

Elsőáldozásra készülő diákjaink több olyan eseményen vesznek részt, melyek segítik őket a szentség felvételének előkészítési folyamatában, a lelki felkészülésben.

Április 8-án, Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén, a plébánia udvaráról indulva, a Bazilikáig tartó „mini” *zarándoklaton* vettek részt iskolánk elsőáldozásra készülő diákjai, a szülőkkel, pedagógusokkal és a plébániai hívekkel. Tavaszi napsütésben, az úton is kértük égi édesanyánk, Szűz Mária segítségét, közbenjárását iskolánkért, tanulóinkért, családokért és minden jötevőnkért.

Szentmisén vettünk részt, melynek keretében imádkoztunk az elsőáldozás előtt álló diákjainkért, és a lelki örökbefogadás liturgiája is megtörtént, amely során többen imában való elköteleződést vállaltak a megfogant magzatokért.

„Jézust várom!” mottóval kezdődött iskolánk aulájában az áprilisi *imaóra*, ahol a harmadik osztályos gyermekek mellett, szülők, pedagógusok és plébániai hívek gyűltek össze. Az Oltáriszentségben jelen lévő Jézust megszólítva imádkoztak, elmélkedtek együtt az elsőáldozásra készülő gyermekek, szülők. Lélekemelő, szép gondolatok hangzottak el, amelyek lelkiekben felüdítettek mindannyiunkat.

Továbbiakban is Isten áldása kísérje a szentségfelvétel előtt álló tanulóinkat! Köszönjük diákjainknak, szülőknek, akik velünk tartottak ezeken a délutánokon!

Az elsőáldozásom...

Sok szép vallomást kaptam a gyerekektől, csak néhány fér bele újságunkba – a bővített terjedelem ellenére is! (Szerk.)

Május 12-én volt az elsőáldozásunk. Azért vártam, mert tanultuk hittanórákon, hogy ekkor Jézus Krisztus a szívünkbe költözik. Énekeltem és verset is mondtam ezen az ünnepen, ami előtt nagyon izgultam. Azért volt szép számomra ez a vasárnap, mert innentől kezdve eljött az idő arra, hogyha jó leszek, akkor a szívembe befogadhatom azt, aki nekünk nagyon fontos. Ez jó érzéssel tölt el. Életem egyik legszebb napja volt. *Nagy Adél*

Két éve volt a bátyám elsőáldozó. Már akkor szerettem volna én is áldozni. Nagyon vártam azt a pillanatot, mert tudom, hogy csak Krisztussal a szívemben tudok igazán szeretni másokat. Örülök, hogy már én is áldozhatok minden szentmisén.

Deissinger Boldizsár

Az elsőáldozás közelebb vitt Jézushoz. Sokkal bátrabbnak és erősebbnek érzem magam. Már jobban bizom Jézusban, az Ő végtelen jóságában, szeretetében. Mikor az ostyát magamhoz vettem, akkor soha, de soha nem éreztem ennyire boldognak magam.

Marek Villő

Izgatóttan vártam az elsőáldozást. Nagy reménnyel, hogy megkapjam az első ostyát. Nagyon jól éreztem magam, szép és megható volt a szentmise. Hálás vagyok Jézusnak és a családomnak, hogy elsőáldozó lehettem. Köszönöm, hogy gyónás után Jézus megbocsájtja a bűneimet és tiszta szívvel járulhatok az oltár elé.

Kalocsai Jázmin

Az elsőáldozás életem legszebb és legmeghatározóbb pillanata volt. Már harmadik osztály eleje óta vártam erre a gyönyörű eseményre. Egy csodaszép ruhát örököltem a nővéremtől, aki ugyanebben volt elsőáldozó. Nagyon izgalmas volt számomra, mert szólót is énekeltem a szentmise alatt. Megható volt nekem és a családomnak is.

Márton Gréta

Ebben a tanévben a legjobb pap készített fel minket az elsőáldozásra. Meg fogom köszönni neki azzal, hogy továbbra is minden vasárnap megyek a templomba. Szeptember óta készültünk az elsőáldozásra. Tanulással és várakozással teli időszak volt. Az áldozás előtti napokban gyóntam, így könnyű és tiszta lélekkel járulhattam az oltárhoz. Nagyon jó érzés volt először áldozni, közelebb éreztem Istent és Jézust. Megható pillanat volt számomra és a szüleimnek. A szertartás után hazamentünk, és az egész rokonság és barátok is eljöttek, hogy velem legyenek ezen az ünnepen. Sok szép ajándékot kaptam, hogy emlékezhesek erre a napra. A legjobbban annak örülök, hogy anyukám megszenteltette ezeket a tárgyakat. Legjobban a Szent Bibliának örültem, mely a kedvenc könyvem lett. Esténként elalvás előtt gyakran olvasok belőle. Ez a nap volt a legjobb a világon, mert ilyen csak egy van.

Szabó György Koppány

Már tanév elején elkezdtünk az elsőáldozással foglalkozni. Már akkor is izgatott engem ez a dolog. Csak tanultunk és tanultunk. László atya nagyon odaadóan segített, ha nem értettem valamit. Hirtelen eltelt a félév, és eljött az első gyónás napja, majd két hónapra rá az elsőáldozás. Bevallom izgultam, de tudtam semmit nem ronthatok el. Felvettük a ruhánkat, sorba álltunk. Az anyukám a baloldalamon, az apukám a jobb oldalamon kísért engem. Miután ünnepélyesen bevonultunk, leültem a helyemre, és mukkanni is alig bírtam. Minden úgy zajlott, ahogy egy szentmisén szokott. Aztán megkaptuk a gyertyákat, énekelünk, és eljött a legfontosabb pillanat az első Áldozás! Nagyon, de nagyon izgatott voltam. Nem mondom, hogy finom volt, de rossz íze sem volt az ostyának. A szentmise végén köszönetet mondtak a szülők László atyának a felkészítésért. Kivonultunk, és az ebédlőben szépen terített asztal várt ránk, ahol az édességek ezrei sorakoztak. Nagyon örülök, hogy elsőáldozó lehettem!

Schmuck Léna

Az ünnep...

Az idei évben nagyon szép számmal készültek a Primási Iskolaközpont és a plébániánk közösségéhez tartozó többi iskola diákjai is az elsőáldozásra. Május 12-én, vasárnap, összesen 64-en járultak először ünnepélyes keretek között az Úr asztalához.

Ezt a szép ünnepet egy éves rákészülés előzte meg, amely plusz hittanórákból és több próbából állt. Olykor lemondást, áldozatot kívánt a családoktól, de mindannyian készségesen álltak gyermekeik mellé.

Nem sokkal a nagy nap előtt elvégezték a gyerekek a szentgyónásukat, amire sokan, kissé megszeppenve készültek. A gyóntatószékből mindannyian felszabadultan tértek ki. Az elsőáldozás igazi ünnepi nap volt. Ragyogó napsütésben vették magukra a hófehér elsőáldozási ruhát a csillogó szemű diákok. Még a legizgágább is átszellemülten, teli izgalommal állt a szülei mellett. Nagyon megható és szép pillanat volt, amikor a gyermekek szüleikért imádkoztak, majd a szülők, kezüket a gyermekek fejére téve, közösen áldást adtak a legféltebb kincsük életére. Ezt az ünnepi bevonulás követte.

A szentmise során az elsőáldozók égő gyertyát kaptak, melyet kezükben tartva újították meg keresztségi fogadalmukat. Lélekemlő pillanat volt mindannyiunk számára, amikor a diákok magukhoz vették Krisztus testét és véréit. Látszott rajtuk, hogy valóban komolyan veszik! *(Milyen jó lenne, ha ez a gyermeki őszinteséggel átélt pillanat nekünk is sokszor eszünkbe jutna, ha szentáldozáshoz járulunk...)*

A szentmise során a 3. osztályos gyermekek, nagyon szép szavalatokkal és angali énekekkel adtak hálát a Jóistennek.

A mise után agapé következett, ahol elfogyasztották az ünneplő kicsik és nagyon azt a sok finomságot, amit szüleik hoztak számukra. Az emléklap és az elsőáldozói emlékek kiosztását követően minden család otthon ünnepelt a szerettei körében.

A diákok több napon keresztül mesélték élményeiket, megosztották sok-sok örömeiket az elsőáldozásról. Hálás köszönet illeti elsősorban László atyát, minden segítőt, akik nélkül ez az ünnepi alkalom nem valósulhatott volna meg! Köszönjük minden gyermeknek, kedves szüleinek az áldozatos és együttműködő közreműködését! Külön köszönjük Thier Gellért, 3. b osztályos tanuló családjának az ünnepi virágkompozíció és ajtódísz felajánlását és elkészítését! A legnagyobb köszönet azonban a Jóistennek szól, aki mindvégig óvó tekintetével őrzött, segített bennünket!

Meszes Zsófia

Szülői szemmel...

Hanna az elsőáldozás előtti héten lebetegedett, így kicsit aggódtunk azon, hogy meggyógyul-e a nagy nap előtt, mikor életében először igazán találkozhat az Oltáriszentséggel. De ő azt mondta: „Nyugodj meg anya, Istenért mindent megteszek, hogy meggyógyuljak!” És így is lett.

Talán mi ketten voltunk azok, akik elsőként érkeztünk meg az iskola udvarára. Bevallom, én is izgatott voltam, mert szép gyerekkori emlék kőt engem is az elsőáldozáshoz. László atyával pont összetalálkoztunk, és rögtön megkérdeztem tőle, hogy tudok-e valamiben segíteni. Ő azt válaszolta, hogy a gyerekek öltöztetésében biztosan. Örültem ennek a feladatnak, mert legalább hasznosnak érezhettem magamat én is. Nem is számoltam, hogy hány gyereknek segítettem az öltözésben, de nagyon jó érzés volt.

Melengette a szívemet, hogy a beteg édesapám, és a nehezkesen mozgó anyósom is velünk volt ezen a szép ünnepen.

Szervezetten zajlottak az előkészületek. Míg a rokonok a Mindszenty iskola tornacsarnokában gyülekeztek, kint az udvaron László atya igazgatta a gyerekeket. 64 elsőáldozó sorakozott fel az udvaron, oldalukon a szüleikkel. Először a gyerekek köszönték meg szüleinek, hogy elkísérték őket idáig, majd a szülői áldás következett. Az első pár sora így szólt:

„Uram Jézus! Te adtad a gyermeket nekem, és felhatalmaztál, hogy a családban én neveljem őt, mint a Te helyettesed!” Nekem ez a mondat aznapra a mindent jelentette.

Tetszett, hogy a gyerekek egyforma ruhában voltak, hogy a kislányok hajában egységesen, rezgőből font koszorú volt. Gyönyörűek voltak az elhangzó énekek, a szólót éneklő Adél hangja a lelkeimig hatolt.

Remélem, hogy a szentgyónás fontossága, a tanult imák és énekek és Isten szeretete elkíséri ezeket a gyerekeket egy életen át, és azt is, hogy majd évek múlva ők is olyan örömmel kísérik a saját gyerekeiket elsőáldozásra, mint ahogyan én kísérek a saját kislányomat.

Solymosi-Kiss Anikó

Bérmálás

Szeptemberben kezdtünk el járni a hétfőnként tartott bérmálkozási felkészítő órákra, amik mindig jó hangulatban teltek. Kilenc hónap alatt bőven volt lehetőségünk arra, hogy összeszokott csapatává váljunk.

Úgy érzem, ez sikerült is, nagyon megszerettük egymást. Decemberben pásztorjátékot adtunk elő a Szent Anna templomban. Virágvasárnap az élőképes kereszttűben is részt vettünk, persze ezek mellett tanultunk is.

Bérmálás előtti hétfőn vizsgáztunk a tanultakból. A megelőző pénteken és szombat tartottunk egy két napos lelki gyakorlatot, ami nagyon tartalmas volt. A lelki gyakorlat péntek esti szentmisével kezdődött. Ezután közösen megvacsoráztunk, majd a Szentlélekről beszélgettünk, tanultunk. Az estébe belefért egy kis szabad játszás, beszélgetés. Este elimádkoztunk az esti, reggel pedig a reggeli zsolozsmát. aztán megreggeliztünk.

Ezen a napon magunkról beszélgettünk, magunkkal foglalkozunk. Amíg mindenki egyesével elment gyönni, addig elkészítettük a bérmálási címereinket. A gyónás után még egyszer átbeszéltük, mi hogyan fog történni a másnapi szentmisében. Vasárnap háromnegyed tízkor találkoztunk a Bazilika előtt, majd fél tizenegykor elkezdődött a szertartás. Az egész mise nagyon szép és felemelő volt. A szentség felvétele után nyolcvanegy bérmálkozó együtt vonult ki Erdő Péter bíboros atyával és a papokkal, illetve a bérmászüleikkel a Bazilika elé, egy közös csoportképre. Ezután a családommal egy finom ebéd keretében ünnepeltük meg ezt a szép ünnepet.

Szabó-Melisek Flóra

Karitás beszámoló

Kedves Testvérek!

Pünkösödöt ünnepelve érdemes felidézni Szent Pál apostolnak a Korintusiaknak írt első levelét, melyben így fogalmaz: A Lélek megnyilvánulásait mindenki azért kapja, hogy használjon vele (1Kor 12,7). Adott csodatevő hatalmat, gyógyító erőt, segítőkétséget, kormányzókétséget, különféle nyelvadományt (uo: 12,28).

A karításban végzett munkát sokfajtaképp lehet megközelíteni, de a Szentírás tanúsága szerint ennek a tevékenységnek a forrása maga a Szentlélek, aki különleges ajándékot, *karizmát* ad a *Test tagjainak*, a hívőknek, azért, hogy használjanak vele.

Hálát adok minden testvéremért, akik felismerték a kapott ajándékot, és a Lélek ösztönzésére időt, energiát nem sajnálva részt vesznek ebben az Istentől kapott szolgálatban!

Március 22-én karitás csoportunk vezette a kereszttűt, és bár nem voltunk sokan, jó volt együtt imádkozni, elmélkedni Krisztus szenvedéséről.

Március 23-án lelki napot tartottunk rászoruló testvéreink számára, melyen gyerekekkel együtt 24 fő meghívott és segítők vettünk részt. Volt tanítás, tanúságtétel, sok beszélgetés, gyermekeknek külön program, és éttermi felajánlásból, közös ebéd. A visszajelzések alapján nagyon áldott találkozás volt, mely az adományok után végre az Adományozóról szólt.

A nagybőjti tartósélelmiszer gyűjtés végleges eredménye 558 kg élelmiszer, 151 db konzerv, befőtt, rengeteg kiegészítő (sütőpor, pudingpor, kakaó, édességek, stb.) és 19500 Ft pénzadomány, ezekből **76 csomagot készítettünk össze, 225 fő számára!** Köszönjük a plébánia híveinek, a Prímási Iskolaközpont és a Bottyán János Technikum diákjainak, tanárainak, munkatársainak az adományokat!

Az élelmiszerosztás folyamatos, heti 4 alkalmas szolgálat, az ünnepi boltzárak alkalmával megnövekedett feladattal – ráadásul ünnepnapokon, de a szegényen segíteni még húsvét vagy pünkösöd vasárnap is áldott, kegyelmi történés annak ellenére, hogy mi is emberből vagyunk, és jólesne egy kis pihenés, szabad hétvége nekünk is...

Az elmúlt időszak több szempontból nehéz volt (nagyon sok munka, ünnepi osztások 100-120 főre!, tartós élelmiszerosztás feladatai, betegségek stb.) de Istennek hála, mindent sikerült megoldani!

Ehhez az kellett, hogy a segítők közül nagyon sokan többet vállaltak a megszokottnál, akár átszervezték a napjukat és munka, család mellett jöttek és segítettek.

Van, akivel rendszeresen együtt szolgálunk, van aki csak most jött el néhány órára, de így, együtt sikerült megoldani a feladatainkat és segíteni sok-sok rászoruló testvérünknek. Ezt a rengeteg feladatot néhány karitás tagon túl javarészt olyanok végzik, akik szóban nem kötelezték el magukat a karitás csoportba, de szívükben nagyon mély elköteleződés él Isten és embertársaink felé. Imádkozunk minden segítőért, hogy az Úr áldása legyen rajtuk, és Ő hálálja meg bőségesen a szolgálataikat!

Továbbra is szeretettel várjuk Testvéreinket karitás szolgálatainkba tagként vagy alkalmi segítőként.

Részletes információ, jelentkezés: Lesták Zoltán állandó diakónusnál személyesen, vagy a plébánia e-mail címén (a „tárgy”: Karitás). *Lesták Zoltán*

Menedék a hétköznapiakban

Az elmúlt nyártól kezdve rendszeresen megrendezésre kerül - a Szent Péter és Pál templomban - csütörtök vagy szombat esténként a dicsőítő szentségimádás. Lesták Zoltán diakónus vezetésével a megjelölt időpontokban szabadon lehet csatlakozni az alkalmakhoz. A résztvevők üdítő változatossága is vonzóvá teszi ezeket az imádságokat, mert a diákok, felnőttek, kispapok és az idősebb, a nyugdíjas korosztály is képviselteti magát. A gyertyákkal és fényekkel megvilágított Oltáriszentség és a szép dallamok segítik a meghitt hangulat létrejöttét. Valóban érezhető a menedék, amelyet az elmélyült ima, Jézussal töltött idő adhat a megterhelő hétköznapiakban.

Persze ez egyben a legnagyobb nehézség is, hogy az ember rá tudja szánni az időt egy ilyen közös imádságra. Gájer László atya is ezt fogalmazza meg számunkra „Isten ma olyat kér tőlünk, ami nagyon drága: az időnket”. Azonban azt biztosan állíthatjuk, hogy ha valaki megteszi ezt a gesztus, akkor hatalmas kegyelmet kap vissza, és megerősíti az Istennel töltött idő. *Hengán Kamilla*

Köztünk volt Jókai Anna

Juhász Róza irodalmi összeállítása

Milyen nagyszerű dolog, amikor két ember átél egy megrázó, felemelő élményt, és ekkor az az első gondolatuk, hogy szeretnék ezt másokkal is megosztani. Hogyan lehet? Megszervezik, hogy hívó közösségünk is részese legyen annak az élménynek, amelyet Juhász Róza színésznő előadása jelentett nekik. Eljött a nap: 2024. március 26-án megtelik a Mindszenty iskola aulája.

A színpadon íróasztal, rajta tárgyak: csésze, könyvek, az íráshoz szükséges kellékek, mögötte egy szék és oldalt egy fehér kivetítő vászon. Halk morajlás, beszélgetés, majd csend. A színpadra lépett Juhász Róza, és a színpadi milió segítségével átalakult. Már nem őt, hanem Jókai Annát láttuk és hallottuk.

Verseik és prózáik hangzottak el, az életút fontosabb állomásaira utalva. A színésznő által szerkesztett, zenével és vetítéssel kísért előadás Jókai Anna küldetéséhez, az írói pályára való rátalálásához fűződő gondolatainak felidézésével kezdődött. Az író számára az írás többek között cselekvés, ima, közvetítés volt, amelyből „nem lehet nyugdíjba menni”.

Hallhattuk a gyermekkori és kamaszkori felismerésekre való visszaemlékezést, amikor például a 18 éves lányban megfogalmazódott a gondolat és fekete naplófűzetében leírta: „Írni fogok.” Ez aztán később, a tanítással töltött években, majd főleg azok után kezdett igazán megvalósulni. Jókai Anna utolsó kötetének, az önéletrésznek nevezett *Átvilágítás*-ból vett sorokkal kezdődött az előadás.

„2015. május 24. 12 óra 20 perc. *Pünkösdszombat*nap.

A világ nincs pünkösdi állapotban. A tanítványok szeméről egykor lehullt a hályog. A mennybemenetel után Krisztus jellezte: úgy ment *Fel*, hogy együttal *Lent* is él. A Szent Szellem átvilágította a történeteket. Az emberiség tudata – ehhez képest – fáziskészen van. Sok még az adventi lélek: az örök sóvárgó, vágyakozó-várakozó. Mások – szegények – beleragadtak a nagypénteki szenvedésbe. Akik bár hiszik, hogy Ő a Halált is lebirta, rossz helyen keresik. *Kívül* kutakodnak, holott *belül* kellene rátalálni. Bár kevesen vannak a Krisztus befogadására érettek, de szaporodnak már a Krisztus-hordozók.

A remény ezért nem reménytelen.”

Két év múlva, pünkösdhétfőn, 85 éves korában halt meg az író, regényének megjelenését nem érthette meg.

A számos regényt, novellát és verset szerző Jókai Anna szövegeiben a mélységek mellett humorral is vallott az élet nehézségeiről, a kapcsolatokról, foglalkozott a magyar történelemmel és megvallotta istenhitét. Íróként is megmaradt tanárnak. Ezek mind megjelentek az előadott szövegek által, végül pedig azt is hallhattuk, hogyan gondolkozott az író az általa művelt spirituális realizmusról.

A háttérként megjelenő festmények és az aláfestő zene szervesen támogatta Juhász Róza nagyszerű előadását. Hallhatuk Csokonai Vitéz Mihály: *A Reményhez* című versét és az író magyar óráinak hangulatát, tanári pályájának humoros megszólalását egy novellán keresztül. Történelmi visszatekintést 1848-ról Jókai Mórtól, az 56-os eseményekről Pongrácz Gergelytől idézett az előadó. Elhangzott Weöres Sándor verse is a sokszor idézett sorokkal:

„Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás:

Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.”

És akkor olyan történt, amely sokunk szemébe könnyeket csalt. Juhász Róza gyönyörű előadásában megszólalt Jókai Anna: *Ima Magyarorszáért* című verse. Valóban az írónőt hallottam:

„Öregisten, Nagyisten
mit akarjunk s mit nem:

törvényed vezessen,

hogy e kis nép oda ne vesszen

át ne lyukadjon helyünkön a térkép

ki ne radirozzon a világi lét végképp

serkentsd fel szolgád, a Magyarok Istenét

kend meg könnyektől elhomálylott szemét

küldd le a magasból újra e véres-veges földre

tartsd köztünk szellemét most és mindörökre.”

A színésznő meghajolt. Mi pedig egy pillanatnyi meghatódt csend után, tapsolni kezdtünk. A varázslat megtörtént.

Az irodalmi est ugyan véget ért, de mi még együtt maradtunk. A résztvevők nevében virágcsokorral köszöntük meg a művésznőnek az előadást, majd áldó imádsággal fejeztük ki hálánkat. Közösségünk agapéja mellett beszélgető körök alakultak ki. Az egyik körben állt Juhász Róza színésznő, aki fogadta a gratulációkat és válaszolt a műsorával kapcsolatos

kérdésekre. Szóba került, hogy milyen csodálatos így megtanulni és elmondani a szöveget.

Köszönjük a bevezetésben említett két embernek, Nyitrai Lászlónak és feleségének, hogy szervezésükkel lehetővé tették nekünk ezt az élményt.

Az első utam a könyvtárba vezetett. Kikölcsönöztem Jókai Anna kötetét, az Átvilágítást. A fűszövegéből idézem: „... az átvilágításhoz Krisztus-i fényt: a szeretet, a megértés, a megbocsátás fényét használja az író.” *Pazsiczky Mariann*

Jelen írást elküldtük a Keresztény Élet szerkesztőségébe is, meg is jelent a múlt heti számban. Bizonyára más közösségek is megszervezik majd ezt a lélekemelő estét. A művésznő is megörült „hírverésünknek”. (Szerk.)

Anyák napi ünnepe

Kedves meghívásnak tettünk eleget május 8-án a Mindszenty iskolában. Anyák napi ünnepekre jöttünk össze édesanyák, nagymamák és a nyugdíjas közösségünk tagjai. Köszöntésünkre huszonegy elsős kislány és kisfiú adott kedves kis műsort.

Sok szép szavalatot, éneket és zongora kíséretet hallhatunk. A gyerekek egy kis táncal is megleptek. A Szűzanya énekes köszöntése is megható volt.

A műsor végén a gyerekektől ajándékot kaptunk. A nyugdíjasok ezt a szép köszöntést Ági néninek egy cserép virággal, a gyerekeknek kétféle csokoládéval köszöntük meg. Szép emlékként gondolunk erre a napra. *Szendrő Péterné*

Égi Anyánk, földi Anyánk

Május 4-én, elsőszombaton rendhagyó Szűzanya imára gyülekeztünk a Szent Anna templomban. Ezen az estén nemcsak Égi Anyánkat köszöntöttük, hanem, mivel másnap Anyák napja volt, földi Édesanyánkról is megemlékeztünk. Először a Boldogságos Szűzanyához szólt a köszöntés az Üdvözlégy Mária megzenésített változatával. Ezután következett a földi Édesanyák köszöntése. A műsornak nagy részét most ez töltötte ki. Laci nagyon ügyesen válogatta össze az énekeket és verseket.

Kezdetnek két kedves, lelket melengető, szívhez szóló Koncz Zsuzsa dal hangzott el: a Mama, kérlek, meséld el nekem és a Köszönöm. Máté Péter: Még meg sem köszöntem kezdetű énekszáma alatt már előkerültek a zsebkendők. Bizony, mennyi mindent nem köszöntünk meg! Mennyi mulasztásunk van! Mennyiszor voltunk idegesek, türelmetlenek velük szemben. Hányszor halogattuk a látogatást. Majd holnap vagy holnapután. Most sok a dolgom. Most nem érek rá. S egyszer csak már nem volt holnap és holnapután!

Aztán Zorán Kell ott fenn egy ország című dalánál már kinyíltak a láthatatlan lelki csapok. Egyre többen törölgették a szemüket, és nemcsak a hölgyek. Ahogy figyeltem a két előadót, és elnéztem a hallgatóságot, talán többségben voltak, akiknek Édesanyjuk már az Örök Hazában lakik, s onnét hallgatja ezt a megemlékezést. Szerencsések azok, akik másnap – vasárnap – kezükben virággal, szívükben a köszönet és hála érzésével állhattak Édesanyjuk elé, és fogadhatták ölelésüket.

Sokunknak sajnos már csak a temető, az ima, az emlékezés és a hit maradt. A hit, hogy hisszük azt, Ők ott is hallanak minket, hallják imáinkat, köszönetünket, és a lelkeink ölelkezéséig össze. „Addig menj haza, amíg haza várnak, míg vállára borulhatsz az Édesanyádnak!” Az énekek között elhangzott még két vers is. Várnai Zseni: Halott anyámról álmodtam címűt Gabi adta elő szépen, érzéssel. A másikat – Mécs László: A királyfi három bánatát Laci mondta el, minden sorát átélve, szépen hangsúlyozva. Nagyon megható volt!

Az ünnepe Wolf Péter: Ave Maria énekszámával fejeződött be. Ez szépen keretbe foglalta az egész előadást.

A kezdet és a vég Szűzanyánk köszöntése. Köszönet mindenért Nyitrai Lacinak, aki szerkesztette, vezette a műsort és Hengáné Gabinak, aki a társelőadó volt. Nagyon szép és felemelő érzés volt a közösséggel együtt ünnepelni és emlékezni. A többi jelenlévő édesanya nevében is köszönöm ezt a szívet melengető, színvonalas előadást! Isten áldása és Mennyei Édesanyánk pártfogása kísérjen életetek útján!

Szenczi Istvánné

Nemzetiségi és hitéleti programok a Vitézben

Lassan eltelik az első tanév a Primási Iskolaközpont életében. Intézményünk két telephelyen működik, amit a korábbi elnevezések alapján egyszerűen csak „Mindszenty” vagy „Vitéz” néven emlegetünk. Mindkét korábbi iskola több évtizedes múlttal és jeles hagyományokkal rendelkezik, amelyek immár az új szervezeti egységben élnek tovább.

A Vitéz telephelyen hétről-hétre számtalan rendezvényt, versenyt vagy megemlékezést tartunk, amelyek az egyházi évhez, illetve a naptári ünnepekhez igazodnak. Az elsődleges feladat természetesen a mindennapos oktatási-nevelési tevékenység ellátása, színes programjaink közül mégis több kiemelkedik, ilyenek például a német nemzetiségi programjaink.

Május 3-án, pénteken rendeztük meg első királynénk, Gizella tiszteletére hagyományos német nemzetiségi napunkat. A programok tematikáját a német nemzetiségi népviseletre és az ehhez kapcsolódó témakörökre építettük fel.

Espasa-Sancho Ramon intézményvezető köszöntője és a vándorkiállítás megnyitása után megérkezett a „királyi pár”: Gizella királyné és István király saját anyanyelvén üdvözölte az egybegyűlteket. Ezt követően a 2. és 4. osztályos tanulók arattak nagy sikert az „Unter dem Pilz” című zenés mesejátékkal, majd tematikus programok várták a résztvevőket.

Az apróbbak rozmaringos kalapot, papír vállkendőt, képcsés vászontáskát készítettek. A harmadik és negyedik évfolyam kaparós technikával díszes monogramot vihettek haza, a felsős lányok gyöngyből nyakláncot fűztek, a fiúk pedig ostort fontak.

Az udvaron a hagyományos szappanos kézi mosással, teregetéssel, csizmatisztítással és szőnyegporolással találkozhattak a gyerekek. Ezenkívül számtalan ügyességi feladat közül lehetett választani: fahasábok talicskázása, csizmadobálás, kerékajtás, kötényben alma-, háti puttyonban krumplihordás, fejtetőn lévő almával járás, kalapdobás fanyélre, cirokseprűs labdavezetés mellett, kukoricacsutka kosárba dobálása tette érdekessé a napot.

A nap fénypontjaként egy hagyományos sváb népviseletet felvonultató, rendhagyó divatbemutató volt, majd polkát jártak a gyerekek. Az ünnep zárásaként hagyományos pénteki sváb menüt fogyaszthattak a résztvevők: bablevest és lekvárral töltött süteményt, hozzá bodza- és málnaszörpöt.

Intézményünkben a német nemzetiségi ünnepek mellett kiemelkedő fontosságúak a hitéleti programok is. Egy ilyen jeles esemény volt a május 4-én, szombaton megrendezett Országos Engesztelő Mindszenty-zarándoklat lezárásaként bemutatott ünnepi szentmise: nemcsak diákjainkkal és családtagjainkkal, hanem távoli helyekről érkező zárandoktársainkkal imádkozhattunk együtt, ami a szentmise lélekemelő pillanata volt.

Egy vitézes tanár

Segíts, hogy fényed hordozói legyünk

Ez most nem lesz könnyű. Szeretnék ünnepi, emelkedett cikket írni a 20 éves Imaóra-sorozatról. 5 évvel ezelőtt én írtam az elmúlt 15 évről. Azt a címet adtam akkor, hogy „Tiszta hang”. Most nyugodtan adhatnám ezt a címet: „Tiszta hang 2.”

Miért is? Mert Székely János atya akkori mondatai ma is igazak:

„Az ember lényének mélyén ott szól ez a tiszta harmónia, a Teremtő hangjának patak-csobogása. Az emberben van egy olyan éhség, amit semmilyen földi kenyér nem tud jóllaktatni. Milyen nagy öröm, ha ezt a titokzatos tiszta hangot valaki ki tudja mondani! Én úgy gondolom, hogy az imaórák a Teremtő hangjának patak-csobogása.”

Május 14-én este 6 órakor elkezdődött az ünnepi imaóra. Pokriva László plébános úr a szép számmal összegyűltekhöz behozta az Oltáriszentséget. Szavaival a hála fontosságát hangsúlyozta, szeretnénk megköszönni a Fölséges Istennek, hogy 20 évvel ezelőtt elkezdődött az imaóra-sorozat. Kérjük a Jóistent, hogy az imaórákon keresztül továbbra is szólítsa meg a lelkünket. Nyitrai László esti összeállítását bibliai idézetekkel kezdte.

A közös imák, az elmélkedések, a versek és a felcsendülő énekek, ahogy ő mondta „a mai szövegek az én vallomásom.” Nagyon emberi, nagyon megható volt! Fontos kiemelni ezt a gondolatát: „Az általános papság minden megkeresztelt emberre vonatkozik. Én ezt igyekszem komolyan venni és megvalósítani.” Ez így van, tiszta szívvel megerősíthetjük, Laci!

A két évtizedet átívelő összeállítás alapjául a 10. évfordulóra készített „Utaidat keresem” könyv szolgált. A kezdeteket Cserpes Jenő atyától kapott ihlett jelentette, ő volt az „ötletgazda”. A felhangzó első vers az atya emlékét idézte fel. Sik Sándor: Angyal beszélt belőle. 2004-es nagycsütörtöki virrasztás volt az imaórák igazi kezdete. Azóta minden hónapban hallgathattuk és közös imáinkkal, énekeinkkel részesei lehettünk. A Jóistenhez fordulva a köszönet, hála hangján szólalhattunk meg. Ebből az estéből is nehéz kiemelni megfogalmazott verseket, hát még a közel 250 imaórából!

2010-től a Mária Rádió is közvetíti, de a plébániai archívumban is visszahallgatható. Már a versek címei is sokat elárulnak: Örvendjetelek, Fohász, Vágyak netovábbja, Jókedvet adj, Érzem tehetetlenségemet, Gyermek és bolond, Asszonykám, Csendes csodák, Meteor. No és a költők: Sik Sándor, Bede Anna, Kozma Andor, Garai Gábor, Paul Róth, Szabó Lőrinc, Szócs István, Reményik Sándor, Mécs László! Nekem nagyon tetszett Bede Anna: Fohász című verse.

Laci köszönetet mondott a plébánosoknak, a versmondóknak, az együtt imádkozóknak és a feleségének a húsz éve tartó töretlen segítségért. Reményik Sándor verse Marika kedvence, de most már az enyém is. Csak idézek belőle, de szeretném, ha a kedves olvasóink megkeresnék és elolvasnák.

*„Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök”*

Közösen mondott imánk és az Oltáriszentség kivitele után egy komoly vallomást hallottunk Lacitól - Mécs László verse segítségével (most is csak idézet):

*„Egy ismeretlen, ősi fényű
örök Titokról elszakadtam,
küldöncnek jöttem s eltűnök majd,
ha üzenetem általadtam.”*

Kedves Laci! Az eddigi üzeneteket megkaptuk, várjuk a továbbiakat, a folytatást! „Mert külön-külön csak szavak vagyunk, együtt azonban költemény.”

Az estét közös énekléssel fejeztük be, ami Máriát, égi anyánkat köszöntötte.

*„Jó volt, hogy elkísértél, sok baj elkerült,
s néha teljesült álmom.
Nézd, jöttem megköszönni boldog életem,
hálaénekeim szálljon. Ave Maria...”*

Közösségünk háláját fejeztük ki egy szerény agapéval és köszönő szavakkal: „Áldásnak vagyunk egymásnak s egymásért vagyunk. Áldás ez a közösség egy 'közös ég' – Isten szeretetének oltalma alatt.”

Pazsiczky Mariann

Senior Imaklub

Vendégünk volt a vallásos zsámbéki családból jövő, szüleitől, öt testvéréről szeretettel, hálával beszélő bazilikai káplán, **Bársony Árpád atya**. Közvetlen hangú előadása mindnyájunkat mélyen megérintett.

Sokszor keressük a kifogásokat, hogy ne kelljen Istennel lennünk. Templomba járunk, imádkozunk, igyekszünk jó embernek lenni, de találkozunk-e Istennel?

Tényleg meghatározója az életnek? - tette fel a kérdést az atya. Lehet, hogy kizárom, de Ő akkor is itt van, velem van, nem mond le rólam.

A szentekkel, apostolokkal kapcsolatban sokszor túlzásokba esünk, ha rájuk gondolunk. Pedig mi is ugyanolyan emberek vagyunk, mint ők.

A lényegi különbség köztük és köztünk az, hogy *ők éltek a kapott kegyelemmel, együttműködnek az Istennel.* Mi ehhez sokszor kevésnek érezzük magunkat, pedig Isten biztat, hogy képes vagyok rá, kegyelmet ad, közel lép hozzánk.

Ismerjem föl, hogy Istennel van közünk egymáshoz, Atyának szólíthatom! Isten emberré lett, hogy isteni természetének részesei legyünk, az Ő képére teremtett.

Záró gondolatként imát kért a papokért, papnövendékekért, hangsúlyozva a hűség fontosságát, a hűség értékét, ami a jövőt jelentheti.

Ny. M.

Kálvária

Sajnos egy kis baleset történt az ablakok üvegezését végző Simon Katával, így egy darabig állt a munka, de a héten már elkészült a második ablak. Bizonyára hamarosan elkészül a maradék is, és a beépítést is meg tudom majd szervezni.

Az adományokból már csak az üvegezés munkadíját kell kifizetnem, a maradék pedig egyik – valószínűleg a 14. stáció felújításához képezi a „kezdő alapot”.

A stációk felújításának a szervezését Zsembery Ákos – úgy is, mint városi főépítész – vette kézbe. A nálam jelentkezők neveit/elérhetőségét is neki továbbítottam, és már fel is vette velük a kapcsolatot. Örömhír, hogy több stációra már meg is van az örökbefogadó!

Plébániánk a 14. stáció felújítását vállalja. Az ehhez szükséges adományok gyűjtéséhez főgyűjtésű engedély/jóváhagyás kell – mármint ilyen célgyűjtésekhez. Kérelmünket már korábban elküldtük, egyelőre választ nem kaptunk. Marad tehát az eddigi „módszer”, vagyis a hivatalos engedélyig továbbra is én gyűjtöm az adományokat.

Amint az engedélyünk meglesz, az üvegezés számlájának kifizetése utáni maradékot, ami a jelen állás szerint kb. 1 millió forint lesz – átadom a plébániának. Ehhez az összeghez kell gyűjtenünk – még legalább ennyit –, hogy egy stációt híveink adományaiból fel tudjunk újítani.

További terv a kápolna előtti szobrok restaurálása is, talán abba is be tudunk majd kapcsolódni. Én szeretném, és azon leszek...

Értesüléseim szerint a vízivárosi közösség és a szentgyörgymezői plébánia is egy-egy stációt szándékozik bevállalni – a már „elkelt” stációkon túl.

Hálásan megköszönöm az adományokat, meg az irántam megnyilvánuló bizalmat! Hál' Istennek, a Város is komolyan gondolja eme komplexum felújítását, én meg – amíg képességeim engedik – folytatom az elsővasárnapi keresztutakat – aho-
va továbbra is hívok és várok mindenkit!

Az ablakok behelyezése után egy kis ünnepséget terveztünk, és „használatba vesszük” a kápolnát. Sajnos, egyelőre a belső felújításra nincs ígéret. Soltész Miklós államtitkár úr titkárságát is megkerestem – még a kápolna megáldása előtt, kérve a további támogatást.

Válaszokban tájékoztattak, hogy a jelen gazdasági helyzetben nem látják ennek a lehetőségét. Ugyanilyen választ kaptam a Főegyházmegeyei/Főépítési Hivataltól is.

Amennyire lehet, helyrehozzuk a belsőt: a Pieta szobrot kidobozoljuk/kicsomagoljuk, a csillárt visszarakjuk, a szerény bútorzatot is visszavisszük.

Testületi ülés

Május 7-én testületi ülést tartottunk, az ott elhangzott fontosabb információkat megosztom a kedves Testvérekkel.

Alapítványunknak új könyvelője van, mivel alkalmazott is tartozik hozzánk, így megfelelő végzettségű embert kellett keresnünk. Farkas Lászlóné Rózsika vállalta ezt a feladatot.

Mint tapasztaljuk, a Rozália kápolnánk előtt elkezdődött a régen várt körforgalom építése, ill. ennek előkészítése. Jelen állás szerint ez a kápolna területét nem fogja érinteni. Viszont a kápolna előtti tér jelentősen leszűkül, így régebbi tervünk szerint szeretnénk a kertben egy miséző helyet kialakítani.

Még Székely János atya idejében végeztünk egy kis felújítást a kápolnán, sajnos, újra esedékes lenne...

Az önkormányzattól kaptunk 5 millió forint támogatást, amit működési költségekre kell fordítanunk. Lesz helye!

A belvárosi templomunk orgonájának a javítása immár sürgőssé vált. A legszükségesebbek is kb. 1 millióba kerülnek, ezt saját forrásból kell megoldanunk. Felmerült célirányos jótékonyági koncert szervezése is ...

Elkezdődik a belvárosi plébániánk külső felújítása (homlokzat, nyílászárók, kiskapu, ...), sajnos a kerítés bástyája most nem fér bele a Főegyházmegeye által biztosított költségvetésbe.

Még korábban megújult a belvárosi templom előtti tér, és a kereszt is, amit az Önkormányzat finanszírozott. Köszönettel vettük!

A belvárosi főoltár mögötti teret rendbe hozzuk, körbejárhatóvá tesszük, és oda helyezük el Szent Péter és Pál ereklyéit, és ünnepi alkalmakkor kis körmenetben tisztelgünk is védőszentjeink előtt. Talán már az idej templombúcsúnkon is!

Beszéltünk az aktuális programjainkról is, amik már részben megtörténtek, ill. a nyár folyamán következnek majd. Aktuálisan hirdetni fogjuk, most csak sorolom: templomszentelési évforduló (belváros), templombúcsú, jubiláns házások szentmiséje, Szent Kristóf ünnepe, kórházkápolnai ünnepi szentmise, hittantábor, MCC-hez kapcsolódó nyitott templom akciónk. Feladat lesz bőven...

Morgolódás

Amíg dolgoztam – mármint munkahelyemen is – ritkábban jutottam el hétköznapi szentmisékre. Az utóbbi években viszont igyekszem minél gyakrabban jelen lenni.

A minap a kezembe került egyik egyházközségi kiadványunk (Élő Sziget – A Szent Anna Plébánia múltja és jelene, 2010), amiben plébániánk életéről számoltunk be – többen.

Abban írta Székely János atya: „Szép, és sok örömmel teli másfél évet tölthettem el a Szent Anna templom plébánosaként. Az egyik legmaradandóbb emlék a hétköznapi szentmisék. Az a néhány, többnyire idős ember, akik őszinte hittel jöttek el nap mint nap, hogy Krisztussal találkozzanak, a szentmise meghitt percei, a kedves beszélgetések a szentmisék után. Minden plébániának nagyon fontos aranyfedezete az egyszerű emberek hite, akik hűséggel, nap mint nap a kegyelem forrásához eljönnek, ebből élnek. A Szent Anna templomnak is óriási kincse ez a néhány egyszerűségében egyszerű ember...”

Hol is tartunk most? Hol van plébániánk aranyfedezete? Alig néhány ember, akik még „tartják a frontot”. És ha ők is eltávoznak?

A covid szorongatása idején, ill. utána még bizakodtam, hogy többen visszatérnek a templomokba, most a háború árnyéka sem elég motiváció... A bevezetőben említettem az elsőáldozók és bérmálkozók arányát.

„...Mert káromlunk és megvetünk,
Uram, Uram,
Meghalsz-e végképp min nekünk?”

– hangzik majd júniusi imaórákon Sik Sándor kérdése. Tegyük fel magunknak is ezt a kérdést. Hol a helye Istennek az én személyes életemben? Nyitrai László

Anyakönyvi adatok

Kereszteltek:

Sárközi Barbara	Tóth Liliána Anna
Kreiner Dániel	Sárhegyi Roland
Bánó Márk Benedek	Hugyecz Dominik
Budavári Nóra	Szepesvári Berta
Szepesvári Marcell	Szepesvári Mira
Csákvári Adrián	Nagy Bendegúz
Nagy Zoé Erzsébet	Monos Amara Léna
Jankovits József	Makhándi-Tölgyessy Zoárd

Házasultak:

Farkas Gábor	-	Bencze Sára
Semegi Zoltán Domonkos	-	Bojtos Rebeka
Bakács János	-	Szalai Anikó Zsuzsanna
Láng Zoltán	-	Halomi Dóra
Sarkadi István Csaba	-	Halasy Ibolya

Elhunytak:

Tóth Zsuzsanna Éva	52 éves
Langszammer Ignácné, Füzesi Margit	78 éves
Eitler János	70 éves
Dobri Ferenc	80 éves
Dobri Ferencné, Kecskeméti Anna	76 éves
Béres Jenő Csaba	62 éves
Büi Bálintné, Parászka Katalin	88 éves
Pap Ernő Szilveszter	80 éves
Simon Tibor Istvánné, Tóth Mária Erzsébet	79 éves
Tóth Péterné, Kovács Antónia	82 éves
Karsai András	74 éves
Pisztón István	80 éves
Tóth Gáborné, Kneiszl Györgyi	75 éves
Varga Dezső László	69 éves
Kapusi Sándor	57 éves
Farkas Antal	80 éves
Pikó János Ferenc	59 éves
Bodrogai Tiborné, Hummel Katalin	83 éve

ALAPÍTVÁNYUNK már újra támogatható, adataink:

Esztergom-Városi Plébánia Templomfelújító és Fenntartó Alapítvány

2500 Esztergom, Rudnay Sándor tér 9.

Adószám: 18600227-1-11

Bankszámlaszám: (Duna Takarékszövetkezet Bank Zrt.)
5860 0575-1200 9817-0000 0000

Felelős kiadó:	Pokriva László plébános
Felelős szerkesztő:	Nyitrai László testületi alelnök
Tördelőszerkesztő:	Németh Tünde Márta
Postacím:	2500 Esztergom, Rudnay tér 9. Tel.: 33/312-291
Bankszámlaszám:	12001008 – 01779574 – 00100001
Honlapcím:	www.szentanna.extra.hu
E-mail:	szentanna@szentanna.extra.hu varosiplebania@gmail.com
Sokszorosítás:	Spori Print Vincze Nyomda